

Дуб-пастух

Василь Сухомлинський

На узліссі стоїть самотній дуб. Міцний, кремезний. Старий, мов дід-пастух. Мабуть, і виріс він на узліссі, щоб бачити, як ростуть його побратими в лісі.

Та ось налетіла гроза. Вдарилася вогняна стріла в стовбур дуба. Затремтіли гілки. Загорілось верховіття. Лив дощ, а дуб горів — аж палахкотів... Обгоріла його вершина.

Засумував ліс — хто ж тепер буде нашим пастухом?

Але дуб не загинув. Через рік зазеленіли молоді пагони, де обгоріли гілки. Вкрився старий дуб кучерявим листям. А вершина була суха. Летіли з теплого краю лелеки.

Бачать — сухе верховіття. Сіли на нього й змостили там гніздо. Зрадів старий дуб. Тепер він не самотній.

Коли заходить сонце, лелека стоїть у гнізді на одній нозі й дивиться кудись далеко-далеко. Туди, де сховалось сонечко. Це він видивляється, чи не буде часом грози.

Спокійно стоїть лелека. І дуб зітхає спокійно.

Зашумить зеленим листом і засинає.